

Όταν η «κρίση» συνάντησε την καταστολή: η ολική άρνηση στράτευσης, οι κοινωνικές αντιστάσεις και τα νέα μοντέλα οικονομικής καταστολής

Το ελληνικό κράτος γιορτάζει 7 χρόνια κρίσης με ολοένα και περισσότερες καινοτομίες κοινωνικής εκπαιθάρκησης και καταστολής. Έχει κάθε λόγο να το κάνει και ας κόπτεται μόνο για το αντίθετο. Η έκτακτη ανάγκη στην οποία έχει περιέλθει από το 2010 έδωσε μια χρυσή ευκαιρία να φέρει στο προσκήνιο παλιά και νέα εξουσιαστικά εργαλεία με σαρωτικούς όρους, ποιοτικά και χρονικά. Να εφαρμόσει νομοθεσίες, να ασκήσει πολιτικές, να πειραματιστεί στην καταστολή, να θεσμίσει νέες κανονικότητες, με σκοπό να μετασχηματίσει τις κοινωνικές σχέσεις, με όρους μεγαλύτερης υποτέλειας για τους «από κάτω», καθορίζοντας ταυτόχρονα τα νέα κοινωνικά συμβόλαια.

Η ψηφιοποίηση και χρηματοποίηση της καταστολής, ο φόβος και η κοινωνική καθυπόταξη

Στο περιβάλλον της συστημικής/καπιταλιστικής κρίσης, οι άνθρωποι, πέρα από τον έλεγχο και την επιτήρηση σε κάθε δραστηριότητα της ζωής τους, μετασχηματίζονται και οι ίδιοι σε ένα μέγεθος οικονομικό, σε ένα μέγεθος αριθμητικό, σε ένα μοναδικό κωδικό που αντιστοιχεί στον καθένα/μία, ορίζοντας το εύρος των επιλογών που έχουν ή δεν έχουν, σε μια καθημερινότητα όλο και πιο σκληρή. Μια σειρά από νέες οικονομικές υποχρεώσεις, ποινές και χρέη έρχονται να εμπλουτίσουν τις μεθόδους με τις οποίες οι κυρίαρχοι επιβάλλονται στις υποτελείς τάξεις. Μια οικονομίστικη επικυριαρχία που διαχωρίζει και ταξινομεί τους πάντες σε μια λίστα κωδικών (ΑΦΜ, ΑΜΚΑ), όπου οι εκάστοτε διαχειριστές με το πάτημα ενός κουμπιού, ορίζουν και καθορίζουν τον τρόπο ζωής αλλά και σε έναν βαθμό την ίδια τη ζωή. Αυτή η οικονομική φιλοσοφία δεν είναι τυχαία, αφού σκοπός της εξουσίας ήταν και θα είναι ο μεγαλύτερος έλεγχος, η επιβολή και η επιτήρηση ακόμα και στο πιο μοριακό επίπεδο των κοινωνικών σχέσεων. Εκεί δηλαδή όπου εδράζεται η μεγαλύτερη δύναμη (ατομικότητα, συνείδηση, χειραφέτηση) αλλά και η μεγαλύτερη αδυναμία (ατομικισμός, ανταγωνισμός, συμφέρον) των «από κάτω».

Στις μέρες μας, η οικονομική καταστολή αποτελεί ένα προνομιακό πεδίο για την κυριαρχία. Ένα εργαλείο που με τη χρήση του, η επιβολή του φόβου, της ματαιότητας και της παραίτησης γίνεται με έναν ακόμα πιο αόρατο, μαζικό αλλά και εξατομικευμένο τρόπο, χωρίς μάλιστα να καθίσταται ως προϋπόθεση η χρήση φυσικής βίας από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, ασχέτως αν αυτή είναι πάντα διαθέσιμη. Για αυτόν τον λόγο άλλωστε, τα τελευταία χρόνια της αριστερής διακυβέρνησης, η οικονομική καταστολή όχι μόνο δεν έχει αμφισβητηθεί, αλλά απεναντίας έχει ενταθεί, ποιοτικοποιηθεί και αναβαθμιστεί με τόση επιμέλεια και αφοσίωση από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που την καθιστά ένα από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα της «συνέχειας» του κράτους.

Η χρηματοποίηση της καταστολής και η θέσπιση προστίμων για κάθε είδους παραβατικότητα (πολλές φορές στη θέση των έως τώρα ποινικών κυρώσεων) έρχεται χέρι-χέρι με τις ολοένα και πιο επιθετικές εισπρακτικές μεθοδεύσεις και τους οικονομικούς καταναγκασμούς. Η ψηφιακή ενοποίηση των ελεγκτικών και εποπτικών μηχανισμών, η φορολογική ενοποίηση, η πραγματοποίηση συναλλαγών μόνο μέσω του τραπεζικού συστήματος, ο αυτοματοποιημένος μηχανισμός δέσμευσης προσωπικών λογαριασμών, η πραγματοποίηση δεκάδων χιλιάδων κατασχέσεων, είναι μερικά δείγματα της οικονομικής καταστολής που εφαρμόζονται και θα εφαρμοστούν ακόμα πιο διευρυμένα, με κύρια (αν όχι αποκλειστική) στόχευση τα χαμηλότερα κοινωνικά/ταξικά στρώματα. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι από το σύνολο των 70 δισεκατομμυρίων ευρώ των χρεών προς το δημόσιο, η κρατική πολιτική (είτε στη δεξιά είτε στην αριστερή μορφή της) στρέφεται επισήμως στο 30% του ποσού, το οποίο αντιστοιχεί σε εργαζόμενους/ες και μικροοφειλέτες, αφήνοντας στο απυρόβλητο περίπου 50 δισεκατομμύρια χρέη που προέρχονται από τη ντόπια αστική τάξη.

Η οικονομική καταστολή στους ανυπότακτους και στους ολικούς αρνητές στράτευσης

Τα νέα «ήθη» της οικονομικής καταστολής αναδύθηκαν μαζί με την κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Σε αυτά εντάσσεται μία ολόκληρη σειρά προστίμων, τόκων, χρηματικών εγγυήσεων, φοροεισπρακτικών τακτικών κ.ο.κ., ενώ ουκ ολίγες φορές η οικονομική καταστολή έχει εφαρμοστεί σε πολιτικές υποθέσεις και σε κοινωνικές αντιστάσεις (στα πρότυπα και άλλων ευρωπαϊκών κρατών). Χαρακτηριστικό και πρώιμο παράδειγμα, από τους πρώτους κιόλας μήνες της «εποχής των μνημονίων», αποτελεί η χρηματοποίηση της καταστολής του ελληνικού στρατού εις βάρος των δεκάδων χιλιάδων ανυπότακτων. Από το 2010, με νόμο του τότε υπουργού άμυνας Βενιζέλου, η ποινή της επιπρόσθετης θητείας για τους ανυπότακτους αντικαθίσταται από χρηματικό πρόστιμο, το οποίο με κοινή υπουργική απόφαση Βενιζέλου-Παπακωνσταντίνου λίγο αργότερα ορίζεται στα 6.000 ευρώ. Πρόκειται για ένα μέτρο που -όπως δηλώνουν ευθαρσώς οι στρατιωτικοί μηχανισμοί αλλά και οι αρμόδιοι υπουργοί- αποσκοπούσε στο να περιοριστεί δραστικά ο αριθμός των ανυπότακτων που επισήμως ξεπερνούσε τους 30.000 σε όλη την επικράτεια. Το διοικητικό αυτό πρόστιμο μπορεί να επιβληθεί περισσότερες από μία φορές, καθώς η ανυποταξία θεωρείται διαρκές αδίκημα. Το πρόστιμο βεβαιώνεται στην εφορία, στο ΑΦΜ του ανυπότακτου, με το χρέος αυτό να τοκίζεται 1% το μήνα. Ένα χρέος που πλέον γίνεται μια κυρίαρχη και εφ' όρου ζωής πραγματικότητα στη ζωή του οφειλέτη, εγκλωβίζοντάς τον σε μια αόρατη φυλακή, από νούμερα, διακανονισμούς, δόσεις, απειλές κατασχέσεων και ποινικές διώξεις.

Με την απόλυτη επίγνωση των κατασταλακτικών μηχανισμών, το μέτρο του διοικητικού προστίμου, εφαρμόστηκε (και μάλιστα με περισσότερο «ζήλο») και σε ανθρώπους που συνειδητά αρνούνται να καταταγούν στο στρατιωτικό μηχανισμό χωρίς καμιά διάθεση συνδιαλλαγής, τους ολικούς αρνητές στράτευσης. Γεγονός που υποδηλώνει την πρόθεση των εμπνευστών αυτού του μέτρου να πλήξουν τη ριζοσπαστικότητα αυτών των αρνήσεων, να λειτουργήσουν εκδίκητικά

και τιμωρητικά προς τους ανυπότακτους και τους αρνητές και τέλος να στρέψουν την ανυποταξία σε θεσμικούς διαύλους-τρόπους διευθέτησης ή αποφυγής της θητείας (τρελόχαρτο, εξαγορά ή τέλεση της θητείας).

Σε αυτό το πλαίσιο, οι ολικοί αρνητές στράτευσης βρέθηκαν και εξακολουθούν να βρίσκονται στην αιχμή της καταστολής. Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική στάση που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θητείας, αλλά στην εναντίωσή της στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του μιλιταρισμού, των εθνών-κρατών. Μια στάση αντιθεσμική που δεν συνδιαλέγεται με το στρατό και τους θεσμικούς διαμεσολαβητές του. Μια στάση ζωής, που προτάσσει την ελευθερία, την ισότητα, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση, και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. Έτσι, οι ολικοί αρνητές αρνούμενοι να συνδιαλλαγούν με τους φορείς της καταστολής, είτε τη στρατολογία είτε την εφορία, τίθενται στην πρώτη γραμμή της οικονομικής και ποινικής καταστολής, με τα πρόστιμα των 6.000 ευρώ να επιδίδονται 2 και 3 φορές, με δεσμεύσεις ή κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών, με οικονομικές διώξεις ως «οφειλέτες του δημοσίου» και φυσικά με την ταυτόχρονη καταστολή εκ μέρους της αστυνομίας και των στρατοδικείων. Μια καταστολή που σκοπό έχει να από-πολιτικοποιήσει και να χρηματοποιήσει τις αρνήσεις και τις κοινωνικές αντιστάσεις, να πλήξει και να φθείρει την καθημερινότητα των ολικών αρνητών, δυσχεραίνοντας όλα τα πεδία ζωής και επιβίωσης και εξωθώντας τους στο κοινωνικό περιθώριο. Καθώς αρνούμενοι τη θητεία, το σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού και κατ' επέκταση την αποδοχή του οποιουδήποτε διοικητικού προστίμου, εξωθούνται στα «ψηφιακά ξερονήσια» χωρίς ημερομηνία επιστροφής, αφού το χρέος - με ό,τι περιορισμούς φέρνει στην καθημερινότητα - τους ακολουθεί εφ' όρου ζωής. Ένα χρέος που σε βάθος χρόνου επιχειρεί την εξάντληση και την παραίτηση του αρνητή.

Πρόστιμα και οικονομική καταστολή σε κοινωνικούς αγώνες

Το νέο αυτό οικονομικό μοντέλο καταστολής, δεν αφορά μόνο τους ανυπότακτους του ελληνικού στρατού και τους ολικούς αρνητές στρατεύσης. Οι πολιτικές αρνήσεις αλλά και οι αρνήσεις γενικότερα απέναντι στο κυρίαρχο «υπόδειγμα» θα βρίσκονται πάντα στο στόχαστρο, και θα αντιμετωπίζονται με την ίδια φιλοσοφία καταστολής. Από ένα σύστημα εξουσίας που χρηματοποιεί τα πάντα, που διαχωρίζει τους πάντες και καταστέλλει αμείλικτα, οι κινήσεις από αγωνιστές/στριες ή κοινωνικές ομάδες οι οποίες σηκώνουν το βάρος μιας άρνησης, αποκτούν όλο και μεγαλύτερη σημασία. Η άρνηση της επικύρωσης εισιτηρίου, η εναντίωση στα συστήματα ελέγχου στα ΜΜΜ, η άρνηση πληρωμής στα δόδια, οι απαλλοτριώσεις ρεύματος κ.ο.κ., δηλώνουν ξεκάθαρα ότι **τα πεδία και τα περιεχόμενα των αντιστάσεων και της αλληλεγγύης είναι ανοιχτά**, θέτοντας στο επίκεντρο **την άρνηση στην οικονομική/ταξική λεηλασία και την αντίστοιχη καταστολή**, καθώς επίσης και τους **συλλογικούς αγώνες** ενάντια στη (ψευδή) αίσθηση της ματαιότητας και στον κοινωνικό αυτοματισμό.

Οι αντιστάσεις αυτές βρίσκονται διαρκώς στο επίκεντρο των καινοτομιών της καταστολής, καθώς αναδεικνύουν και εκθέτουν συνεχώς τα νεοφιλελεύθερα σχέδια εξαθλίωσης και υποδούλωσης των από κάτω από την εκάστοτε πολιτική εξουσία. Σχέδια που από τη μία περιστέλλουν τις κρατικές παροχές για την υγεία, την ενέργεια και τη μετακίνηση στην πόλη μετακυλώντας το κόστος στους ολοένα και περισσότερο φορολογημένους φτωχούς/εργαζόμενους/ανέργους, και από την άλλη εκτοξεύουν τα ποσοστά του προϋπολογισμού για τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και τις αμυντικές δαπάνες (η Ελλάδα αποτελεί στις «αριστερές» μέρες μας τη 2η χώρα του ΝΑΤΟ σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς σε ποσοστό επί του ΑΕΠ). Πολιτικές, όπου στη βάση του «εθνικού καθήκοντος» και της «εθνικής συστράτευσης», συστηματικά επιδίδονται στην **καλλιέργεια πολεμικού κλίματος** διατρανώνοντας συνεχώς την ανάγκη ενός ακόμα πιο αξιόμαχου δολοφονικού μηχανισμού, ενώ παράλληλα προχωρούν

σε χιλιάδες **κατασχέσεις ακινήτων και λογαριασμών μισθοδοσίας για να διατηρηθεί η ρευστότητα και η εύρυθμη λειτουργία των «εθνικών» τραπεζών.**

Το θεσμικό πλήγμα της οικονομικής καταστολής (ή «όταν οι εφορίες γίνονται παραρτήματα της στρατολογίας...»)

Η οικονομική καταστολή δεν είναι μια αφαιρετική συμφορά, αλλά μια κρατική στρατηγική πίσω από την οποία βρίσκονται τα υποκείμενα υλοποίησής της. Είναι η στιγμή που οι φορείς και εντολείς της κρατικής εξουσίας συνεργάζονται μεταξύ τους για να πλήξουν και να καταστείλουν τους «από κάτω» αυτού του κόσμου και αυτούς/ές που αμφισβητούν την εξουσία. **Είναι η στιγμή που οι αστυνομικές, στρατιωτικές και δικαστικές αρχές θα συνεργαστούν με τα δημοτολόγια, τις Δ.Ο.Υ. και τις τράπεζες.** Από τους **στρατολόγους** που αποστέλλουν στους εφοριακούς σημειώματα για την επιβολή προστίμων σε ανυπότακτους μέχρι τους **δικαστές** που τους εξαναγκάζουν σε εξαγορά των συσσωρευμένων ποινών τους. Από τη **Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων** που εντοπίζει τους οφειλέτες των οικονομικών προστίμων και δίνει εντολές εκτέλεσής τους με δεσμεύσεις και κατασχέσεις των τραπεζικών τους λογαριασμών μέχρι τη **Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων** που διαχειρίζεται τα στίγματα των ζών εκατομμύρια ανθρώπων και με το πάτημα ενός κουμπιού στέλνει εντολή στην εκάστοτε **τράπεζα** να δεσμεύσει λογαριασμούς και ενίοτε να κατάσχει μισθούς, επιδόματα και επιστροφές φόρων. Από τους **διευθυντές των εφοριών** που υπογράφουν και επιδίδουν φακέλους ενημέρωσης και διευθέτησης του χρέους των οφειλετών μέχρι τον **μπάτσο της γειτονιάς** που θα συλλάβει τον οφειλέτη. Από τα **δικαστικά τμήματα των εφοριών** μέχρι τα **διοικητικά δικαστήρια** που νομιμοποιούν τα πρόστιμα.

Οι αρνήσεις μας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας για την ελευθερία

Σε αντίθεση με όλους αυτούς τους ιθύνοντες νέες ή αυτοργούς που ποτέ δεν ανέλαβαν την ευθύνη για την ποινική ή οικονομική ομηρία όσων αγωνίζονται ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, σε αντίθεση με όλους αυτούς που κρύβονται πίσω από τα γραφεία ή τα πληκτρολόγια τους και υλοποιούν την κοινωνική/ταξική λεηλασία εκ μέρους του κράτους και των αφεντικών, **οι ολικοί αρνητές στράτευσης και ο κόσμος του αγώνα αναλαμβάνουν διαρκώς την ευθύνη των αρνήσεών τους.** Σε πείσμα των παλιών και νέων κατασταλτικών μεθοδεύσεων, θα συνεχίσουν να αντιστέκονται όχι μόνο ενάντια στους στρατούς και τους πολέμους, το κράτος και τα αφεντικά, αλλά και σε όσους έχουν από επιλογή ταυτιστεί με τους κρατικούς μηχανισμούς και θεσμούς, σε όσους εν τέλει παράγουν και αναπαράγουν τη βαρβαρότητα του κράτους και του κεφαλαίου. **Συνειδητά, ριζοσπαστικά και αδιαπραγμάτευτα με μόνη δύναμη αυτήν της αλληλεγγύης και του συλλογικού, καθημερινού, αυτοοργανωμένου αγώνα, για έναν κόσμο ελευθερίας και ισότητας.**

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ/ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ ΣΕ ΕΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟ

